

Kam se poděla 7 rota milujících mužů

HANGELY ANN

2015

KAM SE PODĚLA SEDMÁ ROTA MILUJÍCÍCH MŮŽŮ

Copyright © 2015 Hangely Ann

<http://hangely.blog.cz/>

Ilustrace © Tomáš Šustr, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-054-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-055-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-056-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu s radostí a nadějí, že kouzelní chlapy ještě nevymřeli, věnuji bezejmennému bezdomovci, který sedává na obrubníku u Alberta. Přestože určitě prožil bezesnou noc někde u kanálu, dokázal se na mě ráno usmát a vesele mi říct: „Na ženských je stejně nejkrásnější, když mají malý prsa.“

A protože to je přesně můj případ a ten smradlavý chlap mi chtěl evidentně udělat radost, zaslouží si plným právem být na první straně mé knihy.

Další mužský, kterému věnuji tuto knihu, se jmenuje Tomáš Šustr, a přestože je to ještě „chlapácké mládě“, dokázal ke kapitolám knihy vytvořit trefné a nádherné ilustrace.

A samozřejmě nesmím zapomenout na věčnou, pánskou inspiraci mého života, čili na mého manžela Petra, který neuvěřitelně statečně snáší mé spisovatelské dobrodružství, a s tváří hráče pokeru přijímá příběhy, které občas vypadají, jako kdybych psala pouze o něm, ale on je středověký rytíř a nad slova, která letí větrem a mými knihami je povznesen s pousmáním.

UPOZORNĚNÍ

Pokud budete mít silný pocit, že postavy a příběhy této knihy nebezpečně připomínají vaše partnery a následně situace, které doma dnes a denně zažíváte, velmi rychle se uklidněte. Opravdu se nezabývám špionáží z partnerských ložnic a kuloárů. Pro vás to znamená jediné, že jste naprosto normální, to, co zažíváte se svým partnerem vy, prožívá v této chvíli dalších pět miliard lidí napříč celou zeměkoulí. Po přečtení této knihy si otevřete to nejdražší šampaňské a s chutí si dejte přípitek.

INSERÁT

Hledám muže.

Knedlíky jako vaše matka neumím. Košile pravidelně nežehlím. Často obarvuji prádlo na růžovo. Vyžaduji odpolední pětiminutovku u kávy. Nejsem tažná kobyla, dříví nenasekám, okna si sama neumyji. Donášku křupavých rohlíčků a denního tisku provádím pouze v sobotu ráno. Miluji tanec a vyžaduji vaši nadšenou účast na parketu vedle mne. Mám bohužel tři vysoké školy, hovořím anglicky, rozumím německy, učím se francouzsky. Umím číst, psát, počítat, ráda o sebe pečuji a kadeřník s kosmetikou jsou běžné náklady mého rozpočtu.

Jsem velmi společenská a miluji legraci.

Najdu muže?

1. ÚVOD – TAK KDE JSOU?

Velmi dlouhou dobu jsem žila v přesvědčení, že jsem jediná. Jediná, která vždy narazí na nějaký zvláštní úkaz mužského jedince, který se v prvních dnech, hodinách a sem tam i týdnech jeví jako kombinace Supermana, křížená s Ježíšem Nazaretským. Co si také člověk má myslet o nejvyšším stupni rozmazlování, kterému jsem vždy vystavena. Hm,.....

Vlna tsunami má ovšem dlouhouupokojující chvílku. Nic se neděje, žádné zemětřesení není slyšet v okruhu sta kilometrů. A potom, ve chvíli, kdy se upokožená krásnými oblečky, drahými vůněmi, nekonečnými hodinami v kavárničkách a na nejromantičtějších procházkách starou Prahou lehce proberu, nestačím se divit.

OMYL UŽ SE NA MĚ ZUBÍ ZE ZRCADLA

Civím v bytě čtvrté kategorie, bez pračky, bez přívodu proudu na 220V a s jedním hrncem na sporáku. Omylem by bylo si myslet, že jsem si právě koupila lístky do muzea. Naopak, je jednadvacáté století, venku sviští terénní auťáky po dlažebních kostkách, lidé spěchají do divadel a ode mne

se očekává, že na jednoplotýnkovém sporáku uklohním pečené kuřátko.

Běžím se podívat do zrcadla, jestli nenastala nějaká, mnou nepocítěná proměna. Není přece možné, aby se z „nádherné kočičky“ a „jeho princezny“ stal odporný, šupinatý dinosaurus, který je tak akorát dobrý na donášku nákupů, umývání záchodových prkýnek a s radostí a písní na rtech vyhledávající značku u sporáku. Změna nenastala, to jenom a pouze já jsem se opět ztratila a z té nekonečné armády pochodujících mužů okolo mě si vybrala nejméně vhodný exemplář na romantiku, lásku.

ČASOPISY MUSÍ EVIDENTNĚ BLAFOVAT

Kdykoliv otevírám obrázkové časopisy, nestačím žasnout nad fotografiemi přenádherných, mužských prototypů. Dokonce se mi stává, že podobný model a značku potkám i na ulici, a dokonce! Dokonce mám i občas možnost se s takovým produktem seznámit, popít kávičku, zarandit si, ale potom nastává přepnutí jeho softwaru a z okouzujícího milánka je najednou chodící veliké JÁ, sobec a zloděj mého srdce, času, klidu.

DETEKTIVNÍ KANCELÁŘ BY SE MI HODILA

A já si vždy v takových chvílích říkám, tak „k sakru“, KDE JSOU? Kde jsou ti úžasní, hodní, kamarádští, milující. Odjíždějí každý večer na jinou planetu a tam si všechny svoje kladné vlastnosti dávají do trezorů?

A nám, krásným, laskavým, romantickým ženám zde zůstává bojová jednotka, použitelná tak akorát na zplození potomstva, a to vždy za velmi podivných okolností, neboť, kdy jsem otěhotněla, si pamatuji vždy na minutu přesně, on nikdy. Tak nebyl přítomen a spermie létají ve vzduchu? Já nevím, já jsem bezradná a stále hledám.

Já to totiž nevzdávám a svého supermana budu vždy v partnerovi hledat. V následujících kapitolkách se pokusím zachytit ty nejzajímavější chvílky zažité při expedici nazvané „**HLEDÁM MUŽE**“.

PŘÍBĚH PRVNÍ – DVA ROZDÍLNÉ DRUHY NA PLANETĚ

Od počátku našeho příchodu na tento veskrze veselý a tajuplný svět se setkáváme s velmi zvláštní informací. Pokud se narodíte jako holčička, ke kamarádění vám zbývá druhý lidský exemplář, tomu se v odborných kruzích říká chlapeček, a pokud se narodíte jako chlapeček, máte to přesně naopak. Dále se v lékařských, psychologických a etických sbornících a encyklopediích dopátráte sdělení, že lidé, chápejme muži a ženy jsou stejný živočišný druh, pouze se odlišují svojí reprodukční úlohou. Jednoduše řečeno, jeden druh posílá své

geneticky vyzbrojené spermie na kamarádšoft k druhé bytosti a ta je k úžasu celého vesmíru schopná tyto potvůrky přebrat, vyhodnotit, jednu vybrat jako nejlepší softwarový disk a milostivě ji zasunout do svého, geneticky dokonalého vajíčka.

ZROZENÍ JE DOBRODRUŽSTVÍ

Příběh těchto potvůrek se odehrává v neviditelném světě, ale dámská část lidstva je obdarována tajemnou mocí. Ze dvou mikroskopicky malinkatých teček vytvoří za devět měsíců lidskou bytost, jejíž příchod na svět je slaven šampaňským a na veselá a nekonečná nedorozumění je zaděláno, vše se odvíjí pouze od malinkatého kousíčku kůže, který dotýčný tvoreček mezi nožičkami buď má, nebo nemá.

POŘÁD SE NIC NEDĚJE

Prvních pár let, asi tak tři, vše vypadá v naprostém pořádku. Dítě je opečováváno šilející částí rodiny, která ho navlíká do strakatých oblečků, mixuje mu mrkev s rybími vitamíny, aby pro změnu zkoušelo povahu bahnitě louže a chuť kůry ze stromů, to v případě, že ho na starost a hlídání

obdrží druhá, pánská polovina tlupy, které se říká rodina.

PRVNÍ POTÍŽE NA OBZORU

Potom následuje pár šokujících roků, kdy se děťátko postupně odebere do výchovných zařízení, kterým se bůhví proč říká tak roztomile, jesle a školka, aby tam ke své hrůze zjistilo, že není středem vesmíru, ale spolu s ním do těchto zařízení chodí podobní jedinci, akorát vypadají přesně opačně. Zpočátku tyto jedince pozoruje, občas se rozpláče, když opačně vypadající bytost na něj sáhne, nebo mu sebere autíčko, ale po několika měsících zjistí, že se v podstatě není čeho bát.

Opačný jedinec má totiž také dvě nohy a dvě ruce. Má uši, oči, vlasy a nosí podobné tenisky jako já. Dokonce je schopen jíst bramborovou kaši stejným způsobem jako já. Používá lžíci, vidličku, nebo jednoduše si do jídla hrábne vlastní rukou. Stále je vše v klidové rovině, tak dobrá, jsme na planetě dva typy lidí, ale v podstatě nejde o nic a není potřeba se kvůli tomu nějakzásadně vzrušovat.

TAK MÁME JASNO, NEBO NE

Obrovský problém ovšem začne ve chvíli, kdy tyto lidské bytosti pobydou na zeměkouli asi tak osmnáct, nebo dvacet let, vše již mají na háku, ničemu se nediví, všechno je jasné jako facka, ale ono se to taky jako facka a bumerang vrátí a dospělí jedinec se potom už diví vlastně celý život, protože s hrůzou zjistí, že co se ve školce a škole jevílo tak jasné, jasné ve skutečnosti vůbec není.

A ZAPLÉTÁME SE VÍCE A VÍCE

Vlečení neznámou silou, které se přezdívá sexuální přitažlivost, si opační jedinci co nejrychleji vyhledají společný stan, auťák, palouk, pokojíček u babičky a bez varování proplétají svoje prsty s prsty opačného jedince a pronášejí při tom slova, za která by se nestyděl ani Shakespeare ve svých nejbrilantnějších hrách. No považte, co říkáte na věty typu: „Nikdy tě neopustím.“..... „Jsi moje láska na věky.“..... „Miluji na tobě úplně všechno a fakt mi nevadí, že při jídle mlaskáš.“..... „Řekni, co chceš a do zítřka to tady máš.“

Těmito osudnými výkřiky se opačné bytosti vzájemně ujistí, že není dokonalejších lidí, než oni

sami, veškeré partnerské problémy se týkají těch tukem obrostlých a věkem sešlých zkrachovalců, ale nám, nám se takto naše láska nepokazí, my jim všem ukážeme.

ODHALENÍ BÝVÁ ŠOKUJÍCÍ

Slavnostně, nebo jen tak se tyto dvě bytosti sestěhují do jednoho bytu, pokojíčka, komůrky, nebo paláce, to podle finančního zázemí rodinné tlupy a tak den, dva, týden si svoje vítězství nad zoufale tápající většinou užívají. Ale ouha, po pár dnech se dostaví probuzení jako z kocoviny a přichází nepříjemné překvapení: „Cože? Tohle je ten člověk, který mi sliboval cestu do Orientu a brilianty z Persie? A cože? Tohle je ta bytost, která tančila na louce a tvrdila mi, že ani sedmikrásku nenalomí?“

A už celý společný život se tyto dvě lidské potkávají, vyhýbají, hádají, milují, vše podle prastarých rituálů, ale především se bez přestání diví, co nepochopitelného od nich očekává ta druhá, podobná lidská bytost, která sice k druhu *Homo sapiens* patří, ale jinak nemá s námi pranic společného.

DOKTOŘI VÁM DOOPRAVDY NEPORADÍ

V žádné encyklopedii, příručce ani odborné literatuře se nedopátráte co s tím, a po kladení otázek odpovědným osobám si připadáte jako blázní, protože nevíte a netušíte, že pana doktora psychologie ráno příšerně naštvála manželka a v poradně vás rovnou pošle k rozvodovému právníkovi, jelikož ho ani nenapadne mávnout rukou a pomoci nešťastnému páru rozhádaných lidiček, jelikož on má doma peklo kvůli ponožkám, které zapomněl pod křeslem a tak ať mu všichni dají svatý klid a pokoj.

**MOŽNÁ NĚKDE EXISTUJE PLANETA,
KDE K PODOBNÝM NEDOROZUMĚNÍM
NEDOCHÁZÍ, ALE KDO JI NAŠEL, UŽ TAM
LETĚL.**

2. PŘÍBĚHDROHÝ – MUŽI NEVIDÍ

Kdykoliv se postavím, měřím v normálním postoji nádherných 170 cm. Nejsem ani moc velká, ale rozhodně nemám rozměr malého, silničního patníku. Když si vezmu malé podpatky, vidím do očí řidičům tramvají a kdykoliv se odvážím k podpatkům vysokým, můžu trhat šišky na borovicích a informační cedule nepotřebuji, jelikož vidím všem přes hlavy. Čili normální, vysoká ženská.

JÁ SE SNAD PŘEBARVÍM NA MODRO

K tomu všemu se ještě moc ráda vyzývavě oblékám stylem „moderní žena, která se nebojí výzev“. Občas si navleču pestrobarevná trika, přes to různé tuniky, šátky, dlouhé sukně, černé brýle vždy na blondatých vlasech. Jakmile si stoupnu chvilku k Obecnímu domu na Praze 1, za okamžik stojí u mě fronta cizinců, protože si myslí, že jsem placená síla Pražského magistrátu, abych neustále dokola říkala anglicky, německy a francouzsky kde je Hlavní nádraží a Václavák.

A přesto!

Mám se svým drahouškem domluvenou schůzku na Kampě, čili samé stromy, park, létající psiska a já. Drahoušekběží s patnáctiminutovým zpožděním, samozřejmě telefonuje za chůze a vypadá, že zrovna řídí odlet mezinárodní rakety ISS z Floridy, když tu mě mine a běží dál. Stojím jako vytesaná do kamene a říkám si „To snad není možné,“ a čekám, kdy zjistí, že mě minul. Za pět minut mi zvoní mobilní telefon. Ano volá on, ředitel světa a přilehlých poboček. „Tak kde jsi, já už tady stojím deset minut a ty nikde,“ pokusí se mi dokonce vynadat. Pokud mám náladu a situace mě baví, zavrkám: „Ale, ale ty můj slepoušku, vždyť jsi právě běžel okolo mě a

neviděl jsi mě.“ „To není možné, tebe bych nikdy nepřehlédl,“ ještě se pokusí laskavou lží vyžehlit situaci, ale v tu chvíli už tečou mé nervy. „Hele lásko,“ vyštěknu na něj: „Koukej si dát čelem vzad a okamžitě se poklusem dostav k platanu, kde už mrznu dvacet minut.“

ZAJÍMALO BY MĚ, JAKÉ TERČE MUŽI ZAREGISTRUJÍ

Kupodivu, generace mužů, která trpěla na vojně, „ha, ha, ha“, slyší na tyto povely celkem obstojně a většinou drahoušek doběhne správným směrem v nastávající minutě. „Já tě neviděl,“ říká se vztekem a tak trochu i s prosbou v hlase, abych tento stav brala za normální, jako se přeci nikdo nediví, že ježek má bodliny, tak co pořád mám.

Zkoušela jsem vylepšit svůj vzhled ještě výraznějšími značkami. Vláčím se s obrovským, pánským deštníkem, který si jako jediná na náměstích otevírám, marně. Tahám různé tlumoky, batohy ovázané šátky, někdy vypadám jako nahastrošená do cikánsko-balkánského kroje, marně.

Stojí pár metrů ode mě, přejíždí mě očima a nic. Hypnotizuji toho tvora magnetickou silou, opět

na mě koukne, nic. Zvedne telefon, kouká na mě a skuhrá.“ Tak, kde zase jsi“.

Stále odmítám uvěřit, že chlapi mají přes oční bulvy natažená sklíčka. Tato sklíčka mají jediný, ženský program. Nahatá krasavice. Cokoliv je oděno, je v podstatě nezajímá a klidně jsou schopni si manželku poplést s prodavačem hasáků a pouliční svítilnou.

V LESE NENÍ PŘEHLEDNO

Ještě větší pomyslnou radost zažívám kdykoliv si vyrazíme do lesa na houby. Už preventivně беру našeho psa. Částečně proto, aby se prolétal, ale hlavně a především proto, aby mi mapoval pánečka a čas od času ho dohledal mezi stromy. Protože, i když jsme v celém lese sami dva, můj muž mě nevidí. A věřte mi, oči má v pořádku, brýle nosí kvůli pár dioptriím a slepý rozhodně není, což jediné bych snad pochopila.

Mám na to svůj názor. Muži se zřejmě narodili s vrozeným viděním věcí, které je pouze praští do nosu, ostatním se nezatěžují, i kdyby to byla vlastní manželka na metrovou vzdálenost, a holky, co jste milenky, zbytečně se neradujte, i vy patříte do

kategorie „jakmile jsem u tebe jednou parkoval, už tě nevnímám.“

LEDNIČKA SE CHECHTÁ POD FOUSKY

Tak dobře, smířila jsem se s daným stavem věcí, co ale nechápu, je nevidění pro pány velmi důležitých věcí, kterými jsou jejich oblíbené potraviny. On se vám takový chlapák postaví před ledničku, otevře jí a s prominutím „čumí“. Zírá do té přehledné, chladící bedny a stojí a zírá. Oči mu přejíždějí netrpělivě a nervosně z potraviny na potravinu a NIC. Nic si nevyndá, k žádnému činu se neodhodlá. Po delší chvíli většinou velmi nepříjemným hlasem volá na VELÍN. „Kam si zase sakra dala ten můj sýr?“ „Jaký sýr?“ opáčí sladce ona, která je zřejmě zodpovědná za vizualizační evidenci svého partnera.“ Ten jediný co mám rád, vy jste mi ho určitě snědli, přestože jsem to zakázal.“ „Ale drahoušku, nic jsme ti nesnědli, vždyť ho ani nemáme rádi a dívalj sis pořádně?“ „Jasně, všechno jsem prohlédl, ale sýr tady není.“ Takže v tu chvíli ona zváží obtížnost situace, a to, zda je lépe se ještě deset minut dohadovat, nebo opustit svoji rozdělanou práci a k ledničce se také vydat.

„Vždyť na něj přímo koukáš, je před tebou,“ zaznívá v pravidelných denních intervalech od ledniček v celé republice, a co republice, jsem skálopevně přesvědčená, že na celém světě. Pouze na Tahiti chlapi „čučí“ na palmový list, jinak je to všude stejné.

Je to zvláštní úkaz, který mi ještě nikdo nevysvětlil, i když nějaké pokusy o důležitosti zacíleného vidění mužů pouze na podstatné věci jsem četla, ale neberu je moc vážně, neboť je nepsal nikdo jiný než opět muž, který, ač je vědec, jistě večer stojí před lednicí a svojí ženu lékařku obtěžuje ne sexuálně, ale otázkami typu „drahoušku můj spanilý neviděla jsi mojí tlačenkou s cibulí, to je divné, včera tady byla.“

**MOŽNÁ, ŽE NĚKDE EXISTUJE PLANETA,
KDE MUŽI NECIVÍ, JÁ ALE O NÍ JEŠTĚ
NESLYŠELA.**

3. PŘÍBĚH TŘETÍ – MUŽI PÁCHNOU JAKO SKUNK!

„Po prérii se prohání jezdecká kavalerie drsných mužů, koně jsou zpěnění až po hřívky, muži mají naběhlé žíly na krku, pekelně se soustředí na cíl své cesty. Konečně, v dálce se zabělají komíny rodných rančů. Kavalerie rychle sesedá z koní a chlapi vbíhají do salónek, do kuchyní, sedají ke stolům, na kterých na ně čekají talíře horké polévky a mísy plné masa, pečeného na bylinách. Nažehlené ženušky usedají na klíny svých zarostlých manželů. Chlapi horlivě mlaskají a ze zpocených těl je cítit odér prerie skutečných mužů.“

ŠKODA, ŽE FILMOVÉ PLÁTNO NEMÁ PACHOVOU STOPU

Jsem stoprocentně přesvědčená, že nějak takhle to musí mít naši muži srovnané ve svých hlavách. Možná je to dáno tím, že žijeme v krajině, kde noblesa typů Oldřicha Nového skončila s první republikou. Možná je to dáno tím, že Pitralon, běžná pánská kosmetika komunistických časů, patřila mezi jedinou vůni, kterou byla mužská část populace ochotná kupovat a občas na sebe i nalít. Nikomu nepřišlo divné, že celé JZD, od agronoma až po kydače hnoje, vonělo stejnou vůní. Na venkovské tancovače bylo celkem jedno, ve které

náruči holka skončila, tedy co se týká pachové stopy, bylo to totiž zoufale stejné a o sňatku stejně rozhodovalo embéčko nebo žigulík v garážích postižených rodin. Město na tom bylo o něco lépe, ale v ranním bufetu u sekané na stojáka to, kromě té sekané, opět vonělo pouze jedinou, pitralonovou vůní.

OČUCHÁVÁM I POPELÁŘE

Samozřejmě žádná z nás neočekává chodící navoněný šrapnel od tanku, ale nedá se nic dělat, něco se naopak s tím musí dělat. Začínala jsem si totiž poslední dobou myslet, že se ze mě stává odporná, nedůtklivá ženština, která kritizuje každé nahnilé jablko v Lidlu, na ulici zastavuje pubertáky a šišlavě jim vysvětluje: „Panáčku, a už jsi se dneska češal?“ Z jejich vytesaných ksichtíků bych zjistila, že patřím do kategorie „babo mazej do popelnice.“

Ale já se rozhodně do ničeho takového nepřevtěluji. Cítím se být dámou velkého světa a francouzských kaváren. Miluji vůně drahých parfémů, které si velmi často nemohu dovolit a tak je mimořádně mazlivě očuchávám na ulicích, jen co okolo mě přejdou. Miluji vůni tlejícího dřeva v lese, na palouku i v koutech zahrady. Miluji vůni cigaret